

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. IV. Religiosus absque licentia Prælatorum obtinens approbationem,
vel etiam jurisdictionem ab Episcopo, invitis Prælatis invalidè absolvit,
etiam sæculares.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

lege, ex tali negatione præcisè non colligitur ablatio potestatis ordinariæ vel delegatæ, quam habet Parochus, vel alius, inferior ipso, dispensandi in eadem lege, ut communiter docetur in tract. de Leg. Unde non obstante illâ negatione posset inferior validè dispensare; secus si expressè Episcopus hoc ei prohiberet.

Ergo similiter in casu præsentis, estò Episcopus limitatè aliquem approbet, & concedat limitatam jurisdictionem, nisi expressè prohibeat Parocho usum suæ potestatis, quam habet ex jure communi, delegandi suam jurisdictionem cuilibet, ab Episcopo approbato, quid ni validè eam delectet?

83.
An aliquis possit accipere jurisdictionem generalem, qui non habet approbationem generalem.

Quid si Episcopus nollet universaliter quæpiam approbare, vellet tamen dare jurisdictionem generalem, putas quia delegatio jurisdictionis foret valida? Scio, quia non putas. Sed cur hoc, si non obstat Conc. Trident. postulans approbationem respectivam? Si autem illud obstat, sicut reverà obstat, sequitur manifestè, nec per Bullam talem Sacerdotem accipere à Pontifice generalem jurisdictionem; quàmvis enim Pontifex posset dare, tamen non censetur velle dare, nisi juxta formam Conc. Trident. Si ergo Conc. Trident. requirit approbationem universalem pro accipiendi jurisdictione universali, neque per Bullam Pontifex censetur velle hanc dare sine illa, quàmvis posset, si vellet.

Sed quid si Episcopus diceret: *Ego quidem quoad approbationem nullam pono limitationem, sed absolute te approbo, jurisdictionem tamen non concedo, nisi ad Confessiones virorum?* Patet ex dictis eo casu posse eligi per Bullam, & à Parocho accipere jurisdictionem generalem.

Quid si Superior Religionis exponat aliquem Religiosum, cum limitatione ad audiendas Confessiones virorum; nunquid poterit validè & licitè excipere Confessiones mulierum, saltem vi Iubilæi, aut alterius Bullæ? Resolutio patebit ex Conclusione sequenti, quæ talis est:

CONCLUSIO IV.

Religiosus absque licentia Prælatorum obtinens approbationem, vel etiam jurisdictionem ab Episcopo, invitis Prælati invalidè absolvit, etiam sæculares.

84.
Superiorum est eligere personas idoneas, &

Prænotandum Primò, quod ait Pontifex Clement. Dudum de Sepulturis §. *Statuimus etiam & ordinamus, ibi: Ac deinde præfati Magistri, Priores, Provinciales & Ministri Ordinum*

predicatorum (Prædicatorum & Minorum) eligere studeant personas sufficientes, idoneas, vitâ probatas, discretas, modestas, atque peritas ad tam salubre ministerium, & officium exequendum: quas sic ab ipsis electas representent vel faciant presentari Prælati, ut de eorum licentia, gratia, & beneplacito in civitatibus & diocæsis eorumdem, huiusmodi persona sic electe, Confessiones confiteri sibi voluntium audiant &c. Ergo Superiorum est eligere personas idoneas, & eas Episcopis præsentare.

Prænotandum Secundò; Pontificem non conferre jurisdictionem nisi Religiosis, à Superioribus suis sic legitime præsentatis Episcopis, ibi: *Et si idem Prælati petant licentiam Confessionum huiusmodi audiendarum concesserint; illam præfati Magistri, Ministri & alii cum gratiarum recipiant actione, dictæq; persone sic electæ (ergo illæ solæ, & non aliæ) commissum sibi officium exequantur;* auctoritate utique Apostolicâ, ut patet ex dictis Sc&æ. præced. Conclus. 2. Et sanè vel nihil conceditur Regularibus per Clement. Dudum, quoad audiendas Confessiones, quod dici non potest, quia privilegium est concessio alicujus specialis favoris; vel certè conceditur jurisdicção à Pontifice.

Nemo, reponit quispiam, dubitat: sed iis, qui injustè ab Episcopis rejiciuntur. Respon. non est ratio, quare potius Pontifex his concedat jurisdictionem, quàm illis.

Dices; ratio est, quia admissus habet jurisdictionem ab Episcopo; ergo frustra illam accipit à Pontifice, secus injustè rejectus.

Respondeo; estò admissus acciperet ab Episcopo, equidem non frustra illam accipit à Pontifice, ne alioquin sit pejoris conditionis injustè rejecto, utpote qui est delegatus Summi Pontificis, cum admissus solum esset delegatus Episcopi.

Prænotandum Tertio; Episcopum ex jure communi posse approbare Religiosum ad audiendas Confessiones, estò non præsentetur à Superiore; neque enim à Trident. requiritur hæc præsentatio, neque à Clement. Dudum, mox allegata, nisi ad obtinendam jurisdictionem à Pontifice. Et quàmvis Religiosus exemptus sit à jurisdictione Episcopi (de tali enim loquor) haud equidem in ordine ad approbationem, sed expressè in hoc puncto ipsi subijcitur, ut patet ex Trident. quod requirit approbationem Episcopi, ut Regularis possit audire Confessiones sæcularium.

Nunquid etiam repugnante Superiore posset ab Episcopo obtinere jurisdictionem, & per consequens validè absolvere? Videtur quòd non; quippe Episcopus non potest dare jurisdictionem nisi subdito suo; nam concessio jurisdictionis est actus jurisdictionis, jurisdicção autem non exercetur nisi in subditum; porro Religiosus non potest fieri subditus Episcopo contra expressam & rationabilem voluntatem Superio-

Superiorum seu Religionis, cum ipsi Religioni data sit exemptio à jurisdictione Episcoporum. Sicut Clericus non potest fieri subditus Laico, quantumvis velit se illi subdicere, obstat quippe exemptio Pontificia.

q. 66. a. 1. Religiosi Ord. Prædicat. & per consequens Mendicantium, & omnium aliorum, qui suis privilegiis gaudent, videtur, quod licet sint approbati ab Episcopo, & electi per Iubileum, vel per Bullam Cruciatæ, contra consensum suorum Superiorum non poterunt Confessiones audire. Ita Rodrig.

drig infere partem affirmativam,

Si dixerit; Bulla Iubilæi, & Bulla Cruciatæ signatæ sunt manu Pontificis. Responderi posset; præter illas Bullas requiritur approbatio Episcopi. Et licet jus habeat Episcopus approbandi Regulares ex Decreto Conc. Tridenti equidem non solet quempiam approbare, nisi prius visâ licentiâ sui Superioris, multo minus approbare, si prius videret consensum Superiorum.

89. Objectio solvitur,

Enimverò ex Trident. solum probatur, approbationem Episcopi esse necessariam, ut Regularis audiat Confessiones; ergo Episcopus potest approbare Regularem invito suo Prælo, qualis Consequentiâ? Solum inde sequitur, Episcopum posse approbare Regularem servatis servandis ex aliis constitutionibus & privilegiis; de quibus ibi non disputat Concilium, & per consequens non revocat, sed relinquit in prioribus terminis. Cum ergo illud privilegium Julii III. revocet omnes licentias audiendi Confessiones; quas Superior revocandas judicaverit, & annullat omnes gratias Episcopales sine licentiâ Superiorum concedendas, quid ni inter illas veniant approbatio Episcopi, & delegatio jurisdictionis?

Nonne idem Pontifex Bullâ: *Suadet Religionis honestas* 5. apud Rodrig. prohibet Monachis Sancti Benedicti absque Superiorum licentiâ audire Confessiones Regularium, sive secularium, non obstantibus quibuscumque concessionibus Apostolicis, in communi, vel in particulari obtentis, vel obtinendis? Hic est tenor Bullæ: *Nos igitur... privilegia, indulgentias, gratias, & litteras huiusmodi, auctoritate Apostolicâ per presentes approbamus & innovamus, ac de novo concedimus, nec non omnes & singulas immunitates à præceptis & obedientiâ suorum Prælatorum, & alias exemptiones, & absque Superiorum suorum licentiâ retinendi & expendendi pecunias, ac Confessores eligendi, & tam secularium quam Regularium Confessiones audiendi, eosque in casibus eisdem Superioribus reservatis, absolvendi, ac omnes & singulas alias similes vel dissimiles facultates, de super tam in forma brevis, quam sub plumbâ consecras litteras, tam à nobis, seu etiam de mandato nostro, etiam viva vocis oraculo, aut prædecessoribus nostris Rom. Pontificibus, ac dictâ Sedè &c. quibusvis ipsius Ordinis utriusque sexus professoribus, seu illius tam virorum quam mulierum Monasteriis & aliis locis, hæcenus quomodolibet, etiam motu proprio, absque ipsius Abbatis generalis & Superiorum suorum consensu concessis, quas vitæ & obedientiæ regularis adversari, aut illas ledere, seu ipsius Abbatis generalis & aliorum Prælatorum prædictorum*

90. Confirmatur ex aliâ Bulla ejusdem Pontificis.

87. Objectio

88. In iusta causa potest Superior prohibere Religioso ut non accipiat jurisdictionem ab Episcopo, & ne accipiat utatur.

89. In iusta causa potest Superior prohibere Religioso ut non accipiat jurisdictionem ab Episcopo, & ne accipiat utatur.

90. In iusta causa potest Superior prohibere Religioso ut non accipiat jurisdictionem ab Episcopo, & ne accipiat utatur.

In quo Ro.

prædictorum auctoritatem infringere, & si ipse Abbas generalis eas revocandas esse indicaverit, dictâ auctoritate Apostolicâ per easdem præsentis revocamus, cassamus & annullamus, ac pro revocatis, cassatis, & annullatis & non concessis haberi volumus; & si quas de cetero similes vel dissimiles facultates & exemptiones & gratias absque Protectoris vel Vice-protectoris sui dicti moderni & pro tempore existentis Abbatis generalis dictâ Congregationis (S. Benedicti Vallisoleptani) aut Successorum suorum consensu concedi, aut emanari contigerit, nullius roboris vel momenti fore & esse, nullisq; suffragari posse &c. Datum Roma apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die 4. Martii Anno 1555. Pontificatus nostri Anno 6.

Videat nunc Lector, an approbatio Episcopi, vel delegatio jurisdictionis contra voluntatem Superiorum, non veniat sub gratiis, quas ibi Pontifex declarat, nullius roboris vel momenti fore. Et hæc quidem Bulla amplior est, quàm præcedens, si tamen præcedens verâ est; nam Anno 1515. quo eam datam esse ait Rodrig. suprà (nisi fortè sit error Typographi, & debeat esse 55. loco 15.) Pontifex fuit Leo X.

91.
Expenditur
primum
privilegium
Chassaing.

Præterea Bruno Chassaing, de Privil. Regul. tract. 5. c. 2. proposit. 4. eam citat sub nomine Iulii II. de eadem data, & inchoata: *Considerantes*. Ubi in primis errat in data; quia, ut jam notavi, illo anno sedit Leo X. qui fuit successor Iulii II. Unde à Confectio citatur sub data 14. Decemb. Anno 1509. quo tempore sedit hic Pontifex.

Deinde, vel errat hic Auctor, allegans verba illa, quæ suprà ex Rodrig. posuimus, quæ reverà in illa Bulla: *Considerantes*, quam ego invenio apud Confectum, non reperiuntur; aut certè oportet aliam esse Bullam, eodem verbo inchoatam: fides sit penes Brunonem. Ego vix credo aliam esse.

In hac autem sic lego: *Insuper ut ipsi Ordines (Prædicatorum) Præsidentes vultum peccatis sui agnoscere queant: Nolimus personas Ordinis eiusdem, Confessionibus vel indulgentiis literis, etiam per S. Sedem emissis, vel emittendis (nisi consensu tuo accedente & eo durante) gaudere possint.*

Et infra: *Hac tibi (dilecto filio Thomæ de Vio Cajetano Generali Ministro Ord. Prædicat.) prædictâ Sedis auctoritate sic concedimus, ut etiam eadem simili auctoritate tuis successoribus indulgeamus. Non obstantibus præmissis, Constitutionibus & Ordinationibus, ac Statutis & Consuetudinibus Ordinis, etiam iuramento, confirmatione Apostolicâ, vel quâvis firmitate aliâ roboratis, privilegiis quoque & indultis, ac literis Apostolicis etiam in forma brevis, illi Ordini, aut personis eius sub quibusvis verborum formis & clausulis, etiam derogatoriis derogatoriis, aliisq; sortitionibus & insolitis concessis, aut concedendis &c.*

92.
Probat 1.
pars Concl.
His prænotatis, incipio Conclusionem, cujus prima pars, quæ talis est: *Religiosus absque licentia Prælatorum obtinens approbationem ab*

Episcopo invalidè absolvit, patet manifestè, etiam dato, quod approbatio talis foret valida: quippe sola approbatio non sufficit ad validam Abolutionem, sed insuper requiritur jurisdictionem Regularibus, ut dictum est, nisi legitime præsentatis à Superioribus; nec ab Episcopo, nam approbatio Episcopi distinguitur à jurisdictione, ut constat ex dictis, & Conclusio evidenter supponit, dum addit, *Vel etiam iurisdictionem ab Episcopo*. Ergo seculo Iubilæo, Bullâ Cruciatâ, aut simili privilegio, procul dubio invalidè absolvit defectu jurisdictionis.

Sed quid si eligatur per Iubilæum aut Bullam Cruciatâ? Respondeo: valet Absolutio, si valeat approbatio, & si Regulares possint invitâ Superioribus uti huiusmodi gratiis confessionalibus, de quo latius alibi discurrem. Pro nunc sufficiant Bullæ allegatæ, quibus videtur requiri licentia Superioris, aut saltem quòd positive non resistat, annullando omnes gratias obtentas & obtinendas absque sua licentia.

Multò minùs poterit validè absolvere cum jurisdictione, quam accipit ab Episcopo, quæ est altera pars Conclusionis, quæ non indiget aliâ probatione, nisi quòd minoris potestatis sit Episcopus, quàm Pontifex: si ergo Superior Religionis potest subditos suos suspendere ab audiendis Confessionibus, quas alioquin possent audire vi privilegii Pontificii; multò magis ab illis, quas solum possunt audire ex potestate, sibi concessa ab Episcopo: suspendere, inquam, non solum ab audiendis Confessionibus Religiosorum, quod nimis clarum est, sed etiam secularium, quando videlicet illam jurisdictionem acceperunt absque licentia seu legitima præsentatione Superiorum.

Sin autem legitime præsentati fuerint & approbati, major difficultas est; de qua tractat Rodrig. tom. 1. qq. Reg. q. 60. & docet 1. si per prohibitionem extrajudicalem sui Prælati, in aliquo casu vel casibus particulâribus prohibeatur audire Confessiones secularium, licet malè faciat, & propterea merito sit puniendus: tamen huiusmodi Confessiones validæ erunt.

Quod probatur: nam per huiusmodi legitimam præsentationem & approbationem, adeptus est Religiosus hic officium Confessarii in suo Ordine. Et in Religionibus Mendicantium bene & suaviter omnia disponentibus officio Prædicatoris & Confessoris privari quis non potest, nisi per sententiam in convictum latam; privatio enim hæc ad penas gravius culpæ pertinet, quæ nisi in convictum non feruntur: ergo per simplicem prohibitionem Prælati, tali officio Confessoris non privatur, & sic gesta per ipsum Confessiones audiendo

audiendo & absolvendo valent; quoniam per illam præsentationem & approbationem, jurisdictionem accepit à Papa, quod non irritat Iul. III. per prædictum Breve: quoniam non undique hæc jurisdictione & licentia à particularibus dimanavit, sed ab ipso jure in dicta Clementina contento.

Docet 2. si talis Religiosus sic legitime præsentatus à suis Prælati, & approbatus ab Episcopo, post inhibitionem vel suspensionem judicalem, legitime factam per ejus Prælatum in judicio, quâ prohibitus est per sententiam judicalem exercere officium Confessoris, Confessiones aliquorum intenter audire, invalidæ certè erunt. Sic videtur sentire Sylvester verb. *Confess.* 2. §. 6. simul cum Panormitano. Ubi ait: quod si suspensio & privatio sint notoria, vel si præcessit Superioris inhibito, scilicet judicialis, Confessiones factæ à sic notoriè suspensio, vel à privato vel judicialiter inhibito eas facere, non tenerent, argumento cujusdam Canonis: quoniam hic non concurrit Superioris auctoritas. Hactenus Rodrig. suprâ a. 2.

Rogas quis sit ille Canon? Respondeo, cap. *Veritatis*. 8. de dolo & contumacia. ubi Innoc. III. in fine sic ait: *Ea nihilominus in irritum revocantur, quæcumque post inhibitionem Apostolicæ Sedis seu factam suspensionem & excommunicationem de rebus Ecclesiæ alienare præsumpt.* Loquitur de Episcopo aliquo Curien. qui propter contumaciam suam judicialiter fuerat suspensus ab officio & beneficio.

Haud equidem dubito, quin Superiores Regularium subditos suos per sententiam suspensionis possint privare omni jurisdictione Ecclesiasticâ, tam eâ, quam habent à Pontifice, quàm illâ, quam acceperunt ab Episcopis; eodem planè modo, quo possunt eos privare omni jurisdictione per sententiam excommunicationis. Quo factò, indubiè Absolutiones forent invalidæ, sicuti invalidæ forent Absolutiones Parochi, qui ab Episcopo esset excommunicatus vel suspensus à suo officio & publicè denuntiatus. An putas, quia minorem habet potestatem Prælati in Religiosum, quàm Episcopus in Parochum? Noli putare; immo dic, majorem habere potestatem. Hoc ergo certum est.

Cæterùm, quamdiu illa suspensio foret occulta, cum talis Religiosus habeat titulum coloratum cum errore communi, Ecclesia suppleret defectum ad singulos actus, juxta alibi dicta, quæ non est opus hic repetere.

Porò seclusâ sententiâ suspensionis, non video sufficiens fundamentum, asserendi nullitatem Absolutionis, propter simplicem ejus prohibitionem; quia, sicut superius dixi, & ponitur cap. *Ad Apostolicam* 16. de Reg. *Multa fieri prohibentur, quæ si facta fuerint, obtinent robore firmitatem.* Et aliunde potest Superior

velle tantùm prohibere, & non irritare Confessiones factas contra suam prohibitionem, & censetur id velle, nisi amplius declaret suam mentem: nam *In pænis benignior interpretatio est faciendâ*, Reg. 49. de Reg. Juris in 6. Et *In obscuris minimum est sequendum*, Reg. 30. eodem. Adde Reg. 57. *Contra eum, qui legem dicere potuit apertius, est interpretatio faciendâ.* Nisi ergo Superior satis apertè significet voluntatem irritandi seu annullandi, præsumitur sola voluntas prohibendi.

Quòd autem possint Superiores prohibere suis Religiosis, etiam jam expositis & ab Ordinario approbatis, ne absolvant tametsi eligantur virtute Iubilæi aut Cruciatæ in Confessores, docet Rodrig. suprâ a. 1. cum Soto 4. dist. 18. q. 4. a. 3. & probatur, quoniam Religiosi non habent velle vel nolle sine consensu Prælati c. 27. de Elect. in 6. ibi: *Si Religiosus (cujus arbitrium non ex sua, cum velle vel nolle non habeat) sed ex illius, quem vice Dei supra caput suum posuit, & cuius imperio se subiecit, voluntate dependeat) electioni &c.*

Deinde Superiores possunt ferre leges necessarias ad rectam gubernationem Monasteriorum; ergo etiam prohibere hic & nunc auditionem Confessionis, quando id judicant necessarium & valde utile pro bono tum communi, tum particulari ipsius Confessarii, aut pœnitentis. Neque enim per approbationem Episcopi, vel per Iubilæum aut Bullam Cruciatæ eximitur Religiosus ab obedientia Prælatorum: aut ita conceditur jurisdictione, ut Religiosus debeat audire Confessiones, tametsi ab aliquo pœnitente requiratur. Omitto Bullas, suprâ allegatas, quæ ad minùs hoc probant.

Nihilominus contrarium teste Rodrig. suprâ tenet Canò in Sum. de Pœnit. & probat in hunc modum, dicens: *Si Generalis Ordinis aut Provincialis facerent me Iudicem alterius Religiosi, non intelligo, quo pacto inferior id possit prohibere.* Quod & alio exemplo confirmat, dicens: *quemadmodum si daret mihi Provincialis facultatem cœnandi, aut constitueret me Vicarium Monasterii, ignoro prorsus, inquit, quâ auctoritate Prior illud impediret.*

Atque in hanc sententiam propendet Arriaga, disp. 42. n. 9. & 10. ubi sic ait: *Cùm in calu tam Bullæ, quàm Iubilæi non concedatur jurisdictione vi privilegiorum Ordinis, neque dependenter à Superioribus, sed immediate ab ipso Papa, non poterunt illi, suppositâ Episcopi integrâ approbatione, jurisdictionem dare limitatam (v. g. ad absolvendum viros, & non mulieres) ergo validè tunc absolvat omnes. Unde ulterius dico, probabiliùs esse, quòd etiam licitè id faciat; quia non potest Superior prudenter contrarium tunc mandare, id enim esset auferre seu limitare mihi*

Reg. 49. 30. & 57. de Reg. Juris in 6.

97. Superior potest prohibere suis Religiosis, ne absolvant. Rodrig. Soto. Prima probatio c. 27. de Elect. in 6.

Probatur secundò.

98. Oppositam sententiam tenet Canò, & probat.

Confirmat exemplo.

In hanc sententiam propendet Arriaga.

95. Supposita talis sententia, Absolutiones subseqventes forent invalidæ.

Sylvester. Panormitanus.

Cap. 8. de dolo & contumacia.

96. Superiores per sententiam suspensionis, possunt privare subditos suos omni jurisdictione.

94. Nihilominus contrarium tenet Canò in Sum. de Pœnit. & probat in hunc modum, dicens: Si Generalis Ordinis aut Provincialis facerent me Iudicem alterius Religiosi, non intelligo, quo pacto inferior id possit prohibere.

Hæc sententia facit per simplicem prohibitionem non invalidam. Rodrig. Soto. Absolutio. c. 16. de Reg.

mihî auctoritatem, à Pontifice concessam: uti non potest tunc mandare uni Religioso approbato, ne audiat alterius Religiosi Confessionem, vi Iubilæi volentis ipsi confiteri. Et quàmvis ego licitè possim renuntiare privilegio meo, non tamen possum cogi à Superiore, qui sit inferior illo, à quo accepi privilegium, ut illi renuntiem, aut eo non utar. Neque est ullo modo universaliter verum, posse mihi præcipi omnia, quæ ego ex mea libertate possum licitè facere. Hæc ille, citans Dia. p. 3. tract. 2. resol. 93. & p. 1. tract. de Bulla Cruc. resol. 9. qui & Alios pro se allegat.

Dixit.

99.

Responsio
Auctoris ad
2. argumen-
tum Attia-
gæ

Respondeo; universaliter verum est, posse mihi præcipi omnia, quæ ego ex mea libertate possum licitè facere, suppositâ justâ & rationabili causâ præcipiendi; adeoque possum cogi à Superiore, qui sit inferior illo, à quo accepi privilegium, ut illi renuntiem, aut eo non utar, existente justâ & rationabili causâ, nisi contrarium constet de mente illius, qui privilegium concessit; jam autem impræsentiarum non constat de tali mente Pontificis, sed potius de mente contraria: quia nunquam Papa (inquit Hier. Rodrig. in comp. qq. Reg. resol. 32. n. 10. ubi docet nostram sententiam) intendit eximere Religiosos ab obedientia suorum Superiorum, nisi id exprimitur. Ita hic Auctor. Atqui, subsumo ego, id non exprimitur in Iubilæo aut Bullâ Cruciatæ, immo in Bullis suprâ allegatis, & aliis, in progressu allegandis, potius exprimitur contrarium; ergo &c.

Respondeo
tur ad pri-
mum.

Ex quo patet responsio ad primum, videlicet quòd Superior possit tunc prudenter contrarium mandare, quia non aufert seu limitat mihi auctoritatem, à Pontifice concessam, eo invito, sed de ejus beneplacito: uti & tunc de eodem beneplacito posset mandare uni Religioso approbato, ne audiat alterius Religiosi Confessionem, vi Iubilæi volentis ipsi confiteri, ut latius alibi dicam.

100.
Argumenta
Portel pro
sententia
Lano.

Juvat modò audire Portel p. 2. Respons. cal. 23. n. 2. ubi disputandi gratiâ proponit quædam motiva ad probandum, quòd licet Provincialis per sententiam juridicam, ob culpas privet Religiosum Confessionibus, & ille nihilominus peccans, illas Confessiones secularium audiat, approbatus ab Episcopo, hæc privatione Provincialis non obstante, tales Confessiones fore validas in foro conscientiæ. Si, inquit, Papa privet subditum suum omnibus privilegiis, concessis à Sede Apostolica, non per hoc privat illum privilegiis, concessis à Principe seculari, si quæ habet; quia concessiones factæ sunt à diversis Principibus, & una non pendet ab alia, nec proinde una impedit aliam.

Secundum.

Aliud exemplum est: Si Prælati Regularis privet per sententiam suam Religiosum omnibus officiis Ordinis; non per hoc dice-

tur, quòd privet hunc Religiosum privilegio vel officio, dato à Tribunali sancti Officii, si quod habet. Nam sicut nemo potest dare, quod non habet; ita videtur, quòd non possit auferre, quod non dedit, neque est suum. Quæ applicando ad intentum, cum licentia data ab Episcopo, ad Confessiones secularium audiendas, sit privilegium suum, distinctum à licentia, data à Provinciali circa easdem Confessiones audiendas, videtur, quòd revocante Provinciali suam licentiam, quam dedit isti ad Confessiones secularium audiendas, non revocet licentiam & privilegium datum ab Episcopo ad easdem audiendas, cuius licentia in Confessionibus secularium excipiendis est præcipua, & Provincialis est minis præcipua.

Pro eodem intento dico sic: Supposito quòd Episcopus ob culpas vel causas aliquas privet certum Religiosum, ne Confessiones secularium audiat in suo Episcopatu, quòd illum posse facere suppono, nunquid per hanc revocationem licentiæ à se datæ, revocare potest licentiam, quam habet à Provinciali pro audiendis Confessionibus Religiosorum, qui sunt subditi Provincialis? Non profectò, quia licentiæ hæc sunt diversæ, & una non pendet ab alia, saltem in conservari, & sic ablata unâ, non tollitur altera.

Præterea Miranda tom. 1. Man. q. 45. a. 12. ^{Quædam} ^{Miranda} citans unam Bullam Iulii III. dicit, quòd si Religiosus approbatus ab Episcopo ad Confessiones secularium audiendas, qui Religiosus non habet licentiam sui Prælati, Confessiones secularium audiat, & non sit in sua Religione statutum annullans tales sic factas Confessiones, dicit, Confessiones istas validas fore: secus si in Ordine ipsius sit tale statutum eas annullans. Iam ergo ex mente illius saltem habemus, quòd in Religione, ubi non fuerit tale statutum, erunt validæ Confessiones, factæ cum licentia Episcopi, absque ulla licentia Prælati. Hoc autem majus videtur, quàm dicere, posse audire Confessiones secularium Religiosum hunc, qui habet integram licentiam Episcopi, & jam prius factus est Confessor cum licentia Prælati, licet modò illam revocet; cum juxta prædicta videatur non posse revocare licentiam & privilegium datum ab Episcopo. Hæc tenet Portel.

Respondeo ad ultimum; ex mente Mirandæ habemus, quòd licentia seu jurisdicção collata ab Episc. dependeat à voluntate Prælati: nam potest Ordo facere statutum, annullans illas Confessiones. Et tale statutum, dicit hic Auctor, factum est in Ordine Prædicatorum. Nam Breve Iulii III. dicitur à Capitulo Salmantino Generali, in quo intimabatur, acceptatum fuisse quoad irritationem illarum licentiarum, sic obtentarum & obtinendarum, quæ in præjudicium jurisdicçãois ipsorum Prælatorum cedunt. Ita Miranda suprâ, & Em. Rodrig. suprâ a. 3. Iam autem ad jurisdicçãoem Præla-
torum

latorum pertinet, præsentare Religiosos Episcopo, ut ab ipso approbentur. Igitur præsentatio & approbatio & concessio jurisdictionis aliter facta, in Ordine Prædicatorum nulla est. Et similiter nulla erit in aliis Ordinibus, ubi constitit de eadem voluntate Prælatorum.

Sicut autem potest Ordo impedire, ne licentiam Episcopalem Religiosi obtineant; quid ni similiter possit revocare licentiam, semel legitimè obtentam? Nam in prædicto Brevi revocantur licentiæ & immunitates non solum concedendæ, sed etiam concessæ Religiosis ejusdem Ordinis ad Confessores eligendos, & Confessiones audiendas, quas ipse Magister Ordinis revocandas duxerit; ergo licentia Episcopi non solum in fieri, sed etiam in conservari dependet à voluntate Magistri Ordinis.

Ex quo patet responsio ad alia argumenta Portel, quæ omnia supponunt, quod probandum erat, licentiam Episcopi non dependere in conservari à licentia seu voluntate Prælatorum Ordinis, sicut licentia Prælati non dependet à licentia seu voluntate Episcopi. Sed, sicut dixi, hoc probandum oportuit, non suppositum. Nos autem probavimus contrarium. Hic ergo erit finis istius controversiæ.

Tantum addo unum verbum; qui obtinisset jurisdictionem ab Episcopo, abque legitima præsentatione suorum Superiorum, estò validè absolveret subditos istius Episcopi, equidem invalidè subditos alterius Episcopi, quos alioquin validè absolveret, si esset præsentatus legitime à suis Superioribus. Ratio patet ex supra dictis: quia sine legitima præsentatione non accipit jurisdictionem à Pontifice, sed tantum ab Episcopo, qui non potest dare jurisdictionem absolvendi alienos subditos.

His facilioribus controversiis ita expeditis (bene, an malè, relinquo iudicio benigni & prudentis Lectoris) accingo me resolvendis controversiis difficilioribus, & quæro Primò; A quo Episcopo debeat Confessarius approbari? Respondeo autem:

CONCLUSIO V.

Ut Sacerdos ubique gentium posset audire Confessiones, olim sufficiebat legitima approbatio cujuscumque Episcopi. Sed hodie videtur requiri approbatio Episcopi Diocesani.

Per Episcopum hic intelligo omnem illum & solum, qui habet jurisdictionem Episcopalem aut quasi in foro externo respectu personarum sæcularium. Unde consecratus Episcopus, si Episcopatum non habeat, sed merum

titulum, approbare non potest. Similiter qui est electus tantum in Episcopum. Poterit autem is, qui electus est & confirmatus, licet nondum consecratus sit; quia jam est verus Episcopus, & potest jurisdictionis actus exercere; ergo approbare Confessarios; licet enim hæc approbatio non sit per se actus jurisdictionis, quia per eam non dicitur aliquid jus inter partes; equidem est sententia juridica seu testimonium authenticum idoneitatis Sacerdotis, sine quo Sacerdos est incapax jurisdictionis sacramentalis. Et ideo venit sub actu jurisdictionis, & non Ordinis.

Si autem quæritur; an ergo invalidè detur ab excommunicato vitando? Respondet Henriquez lib. 3. de Pœnit. cap. 6. n. 3. negativè; quia, inquit, non est delegatio jurisdictionis.

Idem docet lib. 3. de Confr. c. 13. n. 3. ibi; Parochus licet sit excommunicatus nominatim, vel suspensus ab officio & jurisdictione, posset dare alteri Sacerdoti, etiam non exposito, licentiam ungendi: ut Episcopus potest approbare tamquam idoneos ministros pro officio audiendi Confessiones, aut prædicandi; quia licentia hæc non est per se actus jurisdictionis, quamvis non posset delegare jurisdictionem absolvendi.

Oppositum docet de Scildere in Synopsi de Sacram. §. 98. in principio dicens: Approbans juxta Declarationem Urb. VIII. debet esse Diocesanus seu Ordinarius, qualis est habens jurisdictionem Episcopalem: ex quo sequitur, quod approbatio, licet non sit actus jurisdictionis, sit tamen actus jurisdictionem habentis, adeoque invalidè detur ab excommunicato vitando. Hæc ille.

Nec dixeris; petit principium, hæc enim est quod quæritur; an approbatio sit actus habentis jurisdictionem. Respondetur quippe; communiter supponitur & docetur, per Episcopum intelligi non eum, qui habet Ordinem Episcopalem, sed qui habet jurisdictionem Episcopalem. Alioquin cur Episcopus titularis tantum, non poterit validè approbare? Hoc autem supposito consecrarium videtur, ut dicit ille Auctor, excommunicatum vitandum invalidè approbare, utpote qui pro tempore excommunicationis careat jurisdictione Episcopali, non minus, quam Episcopus titularis.

Quod autem sufficiat semel habuisse illam jurisdictionem, unde constat? Sanè, ut diximus Conclusionè 3. non sufficit habuisse beneficium parochiale, ut sine ulteriori approbatione possit Sacerdos audire Confessiones; ergo similiter non sufficit habuisse jurisdictionem Episcopalem, ut Episcopus possit validè approbare, sed oportet actu habere eam, idque liberam & expeditam; quia habere eam, sed impeditam per censuram moraliter est eam non habere: veluti si omnes subditi

105.

An approbatio invalidè detur ab Episcopo excommunicato. Henriquez.

De Scildere.

106.

Obiectio diluitur.

An sufficiat habuisse jurisdictionem Episcopalem.

103. Respondetur ad alia argumenta.

Qui obtinet jurisdictionem ab Episcopo absque legitima præsentatione non potest absolvere subditos alterius Episcopi.

104. Quis hic intelligatur per Episcopum.